

Sygn. akt V Ga 189/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia (del.) Maciej Rzewuski

Protokolant: sekr. sąd. Arkadiusz Koziół

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2020 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa V. I. Sp. z o.o. w W.

przeciwko A. R.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 4 lutego 2020 r., sygn. akt V GC 4501/19

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 202,50 (dwieście dwa 50/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Sędzia Maciej Rzewuski (del.)

Sygn. akt V Ga 189/20

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 lutego 2020 roku, V G 4501/19, Sąd Rejonowy w O. zasądził od pozwanego A. R. na rzecz powoda V. I. Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 1.021,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 listopada 2018 roku do dnia zapłaty oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 317,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł pozwany, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie następujących przepisów:

1. art. 233 § 1 k.p.c.,
2. art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

Na podstawie powyższych zarzutów wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna, podlegała oddaleniu.

Istota wniesionego środka odwoławczego, pomimo wskazania zarzutów odnoszących się zarówno do przepisów proceduralnych, jak i materialnych, sprowadzała się do podważenia ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy oraz oceny prawnej tych ustaleń.

Jeśli chodzi o najbardziej rozbudowany zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. to należy wskazać, że jego skuteczne postawienie wymaga wykazania, że Sąd orzekający w I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Tylko takie naruszenie bowiem może świadczyć o wadliwym dokonaniu przez Sąd oceny dowodów. Dla skuteczności zarzutu naruszenia regulacji art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza więc samo stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie konkretnych przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając.

Apelujący nie sprostał wskazanym wymaganiom. Nie przedstawił też przekonujących okoliczności, które wskazywałyby na nieprawidłową, dowolną czy też dokonaną wbrew zasadom orzekania, ocenę dowodów Sądu I instancji.

Wbrew twierdzeniom zawartych w motywach wniesionego środka odwoławczego, w rozpoznawanej sprawie Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś podniesione w tym zakresie w apelacji zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji. Sprowadzała się ona w istocie do innej niż przyjęta przez ten Sąd oceny zgromadzonych dowodów i poczynionych na ich podstawie ustaleń, jednak skarżący nie przedstawili przekonującej argumentacji mogącej świadczyć o błędach popełnionych przez Sąd I instancji w zakresie oceny dowodów. Sąd Rejonowy prawidłowo procedował w przedmiotowej sprawie i nie dopuścił żadnego z zarzucanych mu uchybień. Zarówno poczynione przez ten Sąd ustalenia, jak i dokonane oceny, Sąd Odwoławczy podziela w pełni i przyjmuje za własne (art. 387 § 2¹ pkt 1 i 2 k.p.c.).

Wszelkie zarzuty podniesione przez apelującego, a odnoszące się do ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji sprowadzają się jedynie do przedstawienia własnej, korzystniejszej dla siebie wersji tych ustaleń. Nie wynika to jednak z obiektywnie uzasadnionych powodów, a jedynie subiektywnego postrzegania sprawy.

Apelacja, jako bezpodstawna, podlegała oddaleniu na mocy art. 385 k.p.c. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 oraz § 1¹ k.p.c.

sędzia Maciej Rzewuski (del.)